

Toldi Norbert

Az Irgalmasság Tanúja

**Mandić Szent Lipót rövid életrajza,
kilenced és más imádságok**

Szent Gellért Kiadó és Nyomda

Nihil obstat
Coloczae, die 31 Martii 2022
Mathias Richter
censor deputatus
sub no. 322/2022
Imprimatur
Coloczae, die 31 Martii 2022
Dr. Blasius Bábel
archiepiscopus Colocensis-Kecskemétiensis

A kiadásért *Nagy Alexandra* és *Zawawi Mirjam* felel
A szedés a Kiadóban készült
Szakmai konzulens: *Csombó Zoltán*
Nyomás és kötés: Korrekt Nyomda
ISBN 978-963-696-737-6 QNT 625/766

Bevezető sorok

„Legyetek az irgalmasság tanúi” – mondta többek között Szent II. János Pál pápa 2002-ben, amikor Krakkó külvárosában felszentelte az Isteni Irgalmasság Bazilikát.

1942-ben, nyolcvan évvel ezelőtt fejezte be földi küldetését Mandić Szent Lipót, a törékeny testalkatú és egészségű kapucinus szerzetes, aki jóval korábban elénk élte egyszerű szerzetesi életével, papi szolgálatával, gyóntatószobájában töltött hosszú óráival mit jelent tanúskodni a felfoghatatlan titokról, Isten irgalmáról.

Papnövendék korom óta – Szent Pio atya és Szent II. János Pál mellett – az egyik kedves szentem és pártfogóm. Sokszor éreztem imádságos pártfogását a kispapi készület ideje alatt, és érzem most is a papi élet nehézségei, próbái között. Minden bizonnyal az ő példája és közbenjárása is

érlelte és segítette azt a döntést, hogy egyházmegyes papként örökfogadalommal köteleződjek el a ferences harmadrendben.

A kis „zsebszent”, Lipót atya szinte egész életét a gyóntatószékben, gyóntatószobájában élte le. Legkedvesebb papi feladataim közé tartozik a gyóntás, közelvinni a bűnbánó embert a valódi Irgalom forrásához.

Hiszem, hogy ő esdi ki számomra az égben azt az örömet, hogy nagyon közel tudom magam érezni a szenvedő, beteg embertársaimhoz. Hálát adok a jó Istennek azért, hogy e kis könyvecske születésének idejében éppen kórházlelkészként szolgálhatom a betegeket.

Nagy szomorúságom volt azonban, hogy magyar nyelven eddig nem jelent meg összefüggő imagyűjtemény, így elhatároztam, hogy a „tettek mezejére” lépek, segítséget nyújtva az imádsághoz mindazoknak, akik ismerik és tisztelik a *„kicsi és mégis nagy Szent Lipótot”* – ahogy Ferenc pápa szólítja őt.

Isten áldása és kegyelme kíséresse Szent Lipót atya minden tisztelőjét és mindazokat, akik bizalommal kérik az ő közbenjárását.

Baja, 2022 nagybőjtjén

Toldi Norbert atya

Szent Lipót épen maradt teste Padovában

Ki volt Szent Lipót?

Lipót Mandić 1866-ban született Dél-Dalmáciában, Herceg Noviban, tizenkét gyermekes nagycsaládban. Szülei Bogdan névre keresztelték. A rendkívül alacsony termetű, mindössze 140 centiméter magas, beszédhibás fiú az udinei kapucinusokhoz kérte felvételét, és a rend Bassano del Grappa-i kolostorában lett novícius. Itt kapta a Lipót rendi nevet. Délszláv származásánál fogva, mivel ismerte a keleti ortodox egyházat is, kezdettől fogékony volt a keresztények egységének előmozdítására, és abban látta a küldetését, hogy önmagát feláldozza a Krisztustól olyannyira óhajtott egy akolért. Tanulmányait Padovában és Velencében végezte, és a laúnák városában szentelték pappá 1890-ben.

Kétszer is kérelmezte előljáróitól, hogy küldjék keletre misszióba az egység szolgálatára, de gyenge egészsége miatt inkább gyóntatói szolgálatra ren-

delték. Lipót atya pedig engedelmesen azonosult ezzel a küldetéssel, a gyóntatószék missziójával.

Híre terjedt jószágának, megértő magatartásának, és tódultak hozzá a bűnbánók. Amikor rendi előjárói Rijekába küldték, azt hitte, hogy eljött az ő ideje, és mehet majd tovább, még keletebbre is. Ehelyett a Lipót atya nélkül maradt Padova egyszerűen föllázadt, és a város nagy tekintélyű püspöke a kapucinus rend előjáróin keresztül visszarendeltette Padre Leopoldót (a Lipót név olaszul). Ettől kezdve élete elválaszthatatlanul összeforr a gyóntatószékkel és a gyóntatással.

Napi tíz-tizenkét órát töltött „Isten irgalmasságának székében”, és egyre többen keresték fel. De mint ahogy ez a szentek életéhez általában hozzátartozik, irigység, féltékenység és meg nem értés vette körül. „Túlságosan engedelkeny!” – ez volt a vád ellene, és „hozzá még tudatlan is”. A vádakat csendben elviselte, csak egyszer mondott véleményt a túlzó nagylelkűségéről: *„Ha a keresztre feszített Úr szemrehányást tenne nekem az engedelkenységem miatt, akkor azt válaszolnám neki: »Uram, ezt*

a rossz példát éppenséggel tőled tanultam. Csak még nem jutottam el egészen addig az esztelenségig, hogy meghaljak a lelkekért. «”

Élete végén megértette az Urat, miért is nem engedte el őt misszióba, és így szólt: „*Úgy látszik, az én Keletem itt van Padovában!*” Utolsó napjaiban kórházba került, de szinte csak azért, hogy ott is gyóntathasson. Onnan aztán hazakönyörögte magát. 1942. július 30-án nagy nehézséggel még egyszer felöltötte a miseruhát – de már nem itt a földön kezdte el a liturgiát, hanem az atyai házában, amelynek irgalmasságát oly nagy bőkezűséggel osztogatta egész életében.

VI. Pál pápa avatta boldoggá 1976-ban, és II. János Pál pápa avatta szentté 1983-ban.

Ünnepe: Május 12.¹

